

Arrest

nr. 280 792 van 24 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 juni 2020. Op 13 juli 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 juli 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 17 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Attock, Punjab (Pakistan). U bent van Pashtun origine. U woonde in Attock samen met uw vader, moeder, twee broers en twee zussen. U bent gehuwd in Pakistan twee maanden voor jullie er vertrokken. Jullie hadden veel problemen met de Pakistaanse overheid en verhuisden onder dwang terug naar Hesarak in Afghanistan toen u achttien jaar was. In Afghanistan was u herder. Uw vrouw beviel van een kind nadat u Afghanistan hebt verlaten. Op een dag in de herfst van 2020 werd u tijdens het hoeden van uw schapen benaderd door een groep Talibs. Ze maanden u aan u bij hen aan te sluiten of anders naar de markt te gaan voor hen. Gezien u niet wilde aansluiten moest u inkopen doen voor de Taliban. Telkens als u dit ging doen, stalen ze enkele schapen van u. Dit gebeurde meerdere keren. Op een bepaald moment hebt u hierover gesproken tegen uw vader. Uw vader werd boos en organiseerde een meeting. Op die meeting verkondigde uw vader dat de Taliban dieven zijn. Die volgende nacht kwam de Taliban naar uw huis en ontvoerden uw vader. Het lichaam van uw vader werd twee dagen later gevonden in de bergen. Drie dagen na de begrafenis van uw vader adviseerde uw paternale oom u het land te verlaten aangezien u de bron was van deze problemen. U verkocht uw schapen en ontvluchtte Afghanistan.

U vertrok in oktober 2020 en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, u onbekende landen en Duitsland naar België waar u op 29 juni 2020 aankwam. U diende een verzoek in om internationale bescherming op 13 juli 2020.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, uw Pakistaanse Proof of Registration kaart ('PoR'-kaart) en de vaccinatiekaart van uw kind.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aan uw asielrelaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd en naam. Zo dient het CGVS immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U had immers tijdens uw inschrijving op 13.07.2020 verklaard geboren te zijn op (...)2004 en 16 jaar oud te zijn (Zie inschrijving op 13.07.2020). Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd werd door de dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op datum van 27.07.2020 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar een goede schatting is (Zie leeftijdsbepaling dienst Voogdij in uw administratief dossier). Om deze reden wordt u niet beschouwd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Geconfronteerd hiermee geeft u toe dat u zich jonger heeft voorgedaan voor onderwijs (NPO, p.4). Dat was echter niet het enige element met betrekking tot uw identiteit waarover u inconsistente verklaringen aflegde, ook gebruikte u reeds in het begin van de procedure een andere naam, namelijk T.Z.. Gevraagd hiernaar verklaart u dat u uw naam, T., niet leuk vond en uit persoonlijke keuze uw naam veranderde (NPO, p.3). Het is op zijn minst opmerkelijk dat u in een asielprocedure op eigen houtje beslist uw naam zomaar te veranderen. U was echter ook niet waarheidsgetrouw over andere elementen. Zo gaf u initieel op dat u ongehuwd zou zijn en kinderloos, wat naderhand dan weer niet zo zou blijken te zijn (Zie registratie VIB, pt.I, dd.13.07.2020). Verder gaf u initieel ook 'Nangarhar' (Afghanistan) als geboorteplaats, in plaats van 'Attock' (Pakistan) (Zie registratie VIB, pt. I). Ten slotte gaf u ook aan geen analfabeet te zijn, op het persoonlijk onderhoud blijkt u plots wel analfabeet (Verklaring DVZ, pt.11, dd.22.12.2020; NPO, p.10). Daarbovenop is de taskara die u neerlegde, en die overigens ook al ondersteunde dat u meerderjarig bent, in elk geval geen sluitend bewijs van uw identiteit. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker van asiel of bij het ondersteunen

van zijn asielrelaas. Daarbij kan er opgemerkt worden dat uw taskara verkeerdelijk was ingevuld (NPO, p.17), wat opnieuw onderstreept dat er geen bewijswaarde kan toegekend worden aan dit document. U legde daarnaast ook een Pakistaans identiteitsbewijs neer, met name uw Proof of Registration (PoR) Card. Ook deze kan uw identiteit echter niet ontegensprekelijk aantonen. Vooreerst staat daarop als naam Z.U. vermeld -nog weer anders dan de twee in België door u opgegeven namen als geboortedatum 01/01/1999, eveneens verschillend van wat u hier opgaf. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat ook Pakistaanse identiteitsdocumenten onderhevig kunnen zijn aan fraude. Hoe dan ook, door u jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, een andere naam op te geven en niet de waarheid te spreken over andere aspecten van uw identiteit wordt uw algemene geloofwaardigheid al op ernstige wijze aangetast.

Er kan verder geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de Taliban in Afghanistan door tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen.

Ten eerste dient vastgesteld dat u uw beweerde terugkeer naar Afghanistan al niet aannemelijk wist te maken, wat de geloofwaardigheid van uw problemen in Afghanistan al ernstig ondermijnt. Primo werd er vastgesteld door UNHCR dat de houder van de door u neergelegde POR-kaart niet is gerepatrieerd naar Afghanistan, net zoals uw familieleden (Zie COI Case in de blauwe map; dd.16.11.2021). Uw terugkeer naar Afghanistan blijft dan ook niet meer dan een blote bewering die u niet hebt kunnen ondersteunen met documenten en die u op zich ook niet wist te overtuigen. Secundo doen immers uw verklaringen vermoeden dat u niet bent teruggekeerd naar Afghanistan. Los van het feit dat u aanvankelijk als 'minderjarige' met geen woord repte over een verblijf in Pakistan en dus evenmin over een 'terugkeer' naar Afghanistan, legde u verder namelijk nog maar weinig overtuigende verklaringen af over de periode van uw verblijf daar. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u immers op 22.12.2020 optekenen ongeveer 3 jaar tevoren (en 2 maanden na uw huwelijk) van Pakistan naar Afghanistan verhuisd te zijn en ongeveer 14 maanden tevoren Afghanistan verlaten te hebben (DVZ Verklaring, pt.10, pt.15a). Dat u dan nadien ten overstaan van het CGVS liet optekenen 'de laatste 3 jaar in Afghanistan gebleven te zijn' (NPO, p.4), doet al de wenkbrauwen fronsen. Dat u dan verder tijdens datzelfde onderhoud, op 08.07.2021, opnieuw maar dan wel een klein jaar later, zou aangeven '3 jaar geleden' in Pakistan gehuwd te zijn (en kort daarop naar Afghanistan vertrokken te zijn), doet vermoeden dat u dit slecht heeft ingestudeerd. Dit vermoeden wordt versterkt door uw gebrek aan kennis van de regio waar u zou verbleven hebben. Zo vertelt u na het oversteken van de grensovergang van 'Torkham' door Surkhrod district te zijn gegaan dan door Sherzad district waarna u aankwam in Hesarak. Echter ligt Surkhrod niet aan de grens met Pakistan (NPO, p.8), de verschillende districten die u daarbij eerst zou moeten gepasseerd zijn waren u blijkbaar ontgaan. U noemt enkele omliggende dorpen van Jogan, namelijk: Dosaraka, Diseoka, Hasankhel en Salupi, dewelke niet werden teruggevonden door het CGVS (NPO, p.9). Als omliggende districten noemt u Sherzad, Azra en Salupi. Sherzad en Azra zijn wel degelijk buurdistricten, daarnaast ligt Surobi naast Hesarak (NPO, p.9). U kende verder opmerkelijk genoeg de naam van het ziekenhuis waar uw kind geboren is niet (NPO, p.18). U kan ook niet vertellen hoe ver Tutu (Sherzad district) van Jogan ligt, nochtans de plaats waar uw familie naartoe gaat om u te bellen (NPO, p.15). Omwille van deze redenen wordt er getwijfeld aan uw terugkeer naar Afghanistan wat op voorhand reeds ernstige twijfels zet bij de geloofwaardigheid van de problemen die zich er zouden hebben voorgedaan.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u doorheen de procedure uiteenlopende verklaringen aflegde over uw asielmotieven. Zo repte u vooreerst op de fiche die u invulde als 'minderjarige' met geen woord over de moord op uw vader. U gaf er dan wel aan dat hij overleden was, maar linkte dit geenszins aan uw problemen. Bovendien verklaarde u er (dd. 13.07.2020) dat uw vader ongeveer anderhalf jaar geleden (dus ongeveer begin 2019) overleden was en u ongeveer 11 maanden tevoren (dus ca. augustus 2019) was vertrokken uit Afghanistan (zie Fiche NBMV). Op de DVZ verklaarde u dan weer op 22.12.2020 dat uw vader ongeveer 15 maanden tevoren was vermoord (dus ongeveer september 2019) (zie DVZ Verklaring, pt.13A). Eveneens bij de DVZ, op de vragenlijst van het CGVS, gaf u aan dat u enkele dagen na de moord op uw vader vertrokken was uit uw dorp en nog eens een maand later uit Afghanistan (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Verder verklaarde u initieel op de DVZ dat uw vader ontvoerd werd, en jullie zijn lichaam twee dagen later hebben gevonden aan de rivier (Vragenlijst CGVS, pt. 3.5, dd.22.12.20). Op het persoonlijk onderhoud verklaart u dat het één dag en één nacht later was dat hij gevonden werd door dorpelingen (NPO, p.24). Dat was echter niet het enige waar u een tegenstrijdige verklaring over gaf.

Zo vertelde u op de DVZ dat toen u uw vader vertelde over wat de Taliban met u had gedaan, hij zeer boos is geworden, naar buiten is gelopen en de Taliban openlijk heeft vervloekt (Vragenlijst CGVS, pt.3.5). Echter, op uw persoonlijk onderhoud verklaart u dat hij hierop een meeting heeft georganiseerd die één dag en één nacht nadat u het hem heeft verteld heeft plaatsgevonden (NPO, p.26). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat hij op het moment zelf boos naar buiten liep en een meeting bij elkaar riep die later heeft plaatsgevonden, dit lijkt echter een ad-hoc toevoeging wat

niet kan verklaren waarom u bij DVZ niets heeft verteld over die zogenaamde meeting (NPO, p.26). Ten slotte vertelt u tijdens uw relaas dat de Taliban de avond van de meeting uw vader kwamen ontvoeren (NPO, p.24). Echter, even later verklaart u dat het een dag later gebeurde (NPO, p.26). Na de ontvoering van uw vader vertelt u uw schapen te hebben uitgelaten (NPO, p.24), gevraagd of dat niet risicovol was verklaart u plots niet meer naar buiten te zijn gegaan met uw schapen na dat incident (NPO, p.27). Dat u over de kern van uw problemen dermate uiteenlopende verklaringen aflegt, ondermijnt reeds op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas. Des te meer omdat u op de DVZ de vragenlijst invulde met behulp van een tolk het Pashtu machtig. Het feit dat u daar gevraagd werd om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat u niet van uw medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk uw vluchtmotieven te vermelden. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw vluchtrelaas daar zou vermelden. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Pashtu en heeft u voor akkoord ondertekend met de inhoud ervan (Zie administratief dossier). Ook bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat het interview op de DVZ goed was verlopen en u de tolk er goed verstond (NPO, p.3). De vaststelling dat u op de DVZ essentiële elementen onvermeld liet, en tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan.

Ten derde dient er te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u verplicht gerekruteerd zou worden door de Taliban. Er dient immers gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de Taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de Taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de Taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de Taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de Taliban te laten aansluiten. Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoont waarom de Taliban dermate veel moeite zouden doen om u te rekruteren. U haalt echter geen bijzondere vaardigheden aan waar de Taliban naar op zoek zou zijn, u bent immers nooit naar school gegaan en heeft nooit een ander beroep gedaan dan herder (NPO, p.10). Dat u beweert dat de Taliban u wél tot rekrutering wilde dwingen, plaatst ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De ongeloofwaardigheid van uw relaas wordt ten vierde verder bevestigd door volgende bijkomende vaststellingen mbt uw problemen met de Taliban. Zo verklaart u dat u naar de winkel diende te gaan voor de Taliban, dit zou meerdere keren gebeurd zijn (NPO, p.24). Dat maakt het des te vreemder dat u, wanneer u gevraagd werd welke muntenheid er gebruikt werd in de winkels in Afghanistan, u antwoordde met "ik ben nooit gegaan" (NPO, p.22). Dat u niet op deze vraag kon antwoorden schaadt de geloofwaardigheid van uw relaas verder. Daarbovenop wordt uw vrees ten opzichte van de Taliban ook ernstig gerelativeerd doordat uw familie nog steeds in Afghanistan kan verblijven. U vermeldt dan wel dat ze problemen hebben met de Taliban, maar u hebt geen incidenten vermeld ondanks het feit dat er gevraagd werd of u nog iets wenste toe te voegen (NPO, p.27). U hebt geregeld contact met uw familie in Afghanistan (NPO, p.15), er kan vanuit gegaan worden dat, moest er iets gebeuren, u daarvan op de hoogte bent. Dat er ondanks zogenaamde bedreigingen naar uw familie (NPO, p.25) niets is voorgevallen, duidt er niet op dat de Taliban achter u aan zit. Deze beweringen schaden opnieuw de geloofwaardigheid van uw vrees ten opzichte van de Taliban in ernstige mate. Ten slotte zijn uw verklaringen mbt uw eigen gedrag ook maar weinig aannemelijk. Zo haalt u meerdere keren in het persoonlijk onderhoud aan dat uw vader mentale problemen zou hebben (NPO, p.14, 24, 26). Waarom u überhaupt uw problemen met de Taliban aan hem zou meedelen, is niet duidelijk. Daarnaast gaf u aan, naast de mentale toestand van , omdat uw oom voor de familie instond en onder andere de (verkoop van de) schapen regelde, dat u het niet eerst aan hem zou vertellen is opmerkelijk. Geconfronteerd hiermee vertelt u dat u het niet meer kon tegenhouden het tegen uw vader te vertellen (NPO, p.26). Hierop zou hij een meeting bij elkaar hebben geroepen. U geeft aan dat u op de hoogte was van de aanwezigheid van spionnen van de Taliban. U hebt op geen enkel moment uw vader hierover gewaarschuwd of hem proberen tegen te houden, waardoor u zowel uw vader als uzelf in gevaar bracht. Geconfronteerd hiermee verklaart u dat u te bang was om die informatie te delen (NPO, p.26). Dit kan echter niet overtuigen, want de gevolgen van zo een meeting zouden grotere risico's inhouden, terwijl u uw vader had kunnen tegenhouden. Los van bovenvermelde eerdere omissie met betrekking tot de meeting bij de DVZ, heeft u ook niet aannemelijk kunnen maken waarom uw vader

zo'n meeting zou organiseren. Volgens u was dit het gevolg van zijn mentale problemen, zijn geduld verliezen en kwaad worden. Dat hij het risico hiervan niet zou kunnen inzien, is weinig aannemelijk (NPO, p.26). Ten slotte is het uitermate bevreemdend dat zowel uw moeder uw als vrouw zouden wakker worden in de nacht dat uw vader werd ontvoerd, maar u niet bent wakker geworden. Waarom uw vrouw u niet meteen zou wekken en uw moeder opnieuw is gaan slapen is zijn daarbij ook vreemde elementen (NPO, p.27). U verandert dan wel meteen uw verklaring dat uw moeder niet terug gingen slapen (NPO, p.27), al lijkt dit een ad-hoc toevoeging. Verder zijn er geen incidenten voorgevallen waar u persoonlijk bij betrokken was. Dergelijk bevreemdend gedrag brengt de geloofwaardigheid opnieuw in het gedrang.

De andere documenten die u neerlegde zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De PoR-kaart en vaccinatiekaart die u neerlegde volstaan niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheden met betrekking tot uw relaas te herstellen. De PoR kaart is hooguit een begin van bewijs van uw identiteit en verblijf in Pakistan, dat laatste trekt het CGVS niet in twijfel. De vaccinatiekaart bewijst niet dat u vader bent, bovendien is uw eigen identiteit niet aangetoond. Het CGVS herhaalt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is door wijd verbreide corruptie en hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker van asiel of bij het ondersteunen van zijn asielerlaas.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans krijgt. Dat u dat naliel in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art.48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud op 8 juli 2021 plaatsvond, voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft, en erkent dat er met de machtsovername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In

de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische

bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie

met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022](#)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 9 augustus 2022 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer 278 558 te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen of de synthesesmemorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen

synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

De verzoekende partij heeft in de zaak met rolnummer 278 558 de Raad echter op 24 augustus 2022 per aangetekende brief gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure. Gelet op het bezwaar van de verzoekende partij wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op machtsoverschrijding, alsook op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A en D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2. De verzoekende partij betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de som van de objectieve elementen die zij heeft aangehaald en die samen haar vrees ingeval van terugkeer uitmaken. Zij wijst erop dat zij een jongeman van Pashtoun-origine is, dat zij in Pakistan leefde als erkend vluchteling en dat zij na haar terugkeer naar Afghanistan een gemakkelijk doelwit van de taliban was. Dit is volgens haar des te meer zo na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 waardoor er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen in hoofde van verwesterde Afghanen die een bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. De verzoekende partij voert aan dat: *"De analyse van de CGRA van de hierboven genoemde kwesties heeft de neiging om alles te benadrukken dat volgens hem niet tijdelijk in het verhaal past, zonder ooit een flagrante tegenstrijdigheid te benadrukken. Hij neemt echter niet de moeite om op te stellen wat de neiging heeft om de versie van de verzoeker te accrediteren."* Ook wijst de verzoekende partij op de problematische veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad over het begrip "behoren tot een sociale groep" en artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt de verzoekende partij dat de Pakistaanse autoriteiten in 2016-2017 een campagne hebben opgezet om Afghanen het land uit te krijgen, waartoe zij verwijst naar een rapport van Human Rights Watch. Zij meent dat dit ook blijkt uit haar verklaringen over haar gedwongen terugkeer van Pakistan naar Afghanistan. Zij wijst erop dat haar identiteit, haar nationaliteit en haar verblijf in Pakistan niet worden betwist door de commissaris-generaal. Zij citeert uit het rapport "Afghanistan Country Focus. Country of Origin Information Report" van EASO van januari 2022 en stelt dat het onbetwistbaar is dat zij na een verblijf van 17 jaar als vluchteling door de taliban zal worden beschouwd als "buitenlander" of als iemand die geen goede moslim (meer) is, temeer gelet op haar verblijf in Europa. Voorts acht de verzoekende partij het normaal dat UNHCR geen officiële documenten heeft over haar terugkeer van Pakistan naar Afghanistan daar de Pakistaanse autoriteiten haar en haar familie gedwongen terugstuurden. Zij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud en een rapport van Human Rights Watch van februari 2017 en zij stelt dat: *"Verzoekende partij heeft dus het grootste deel van haar leven buiten Afghanistan gewoond, met uitzondering van de drie jaar voordat zij naar België vertrok. Aangezien deze drie jaren door verwerende partij worden betwist, gaat de raadsman van verzoeker ervan uit dat hij nog steeds de vluchtelingenstatus in Pakistan heeft. Waarom heeft verwerende partij verzoeker niet opnieuw gehoord om de situatie met betrekking tot Pakistan te analyseren? Bovendien,*

als we zijn drie jaar buiten beschouwing laten, lijkt het erop dat een terugkeer naar een land waar de verzoekende partij nooit een voet zou hebben gezet onder een dictatoriaal regime waarvan hij de strikte regels absoluut niet kent, ook een vrees is waarmee rekening moet worden gehouden. De verwerende partij had een analyse moeten maken. Zowel ik als Uw Raad zijn niet in staat deze vraag te beantwoorden. De bestreden beslissing moeten worden annuleren om aanvullende informatie te krijgen in verband met de situatie van terugkeerders vanuit Pakistan.”

Tevens meent de verzoekende partij dat de commissaris-generaal heeft nagelaten haar profiel van verwesterde jongeman te analyseren. Zij wijst op haar verblijf in België sedert juli 2020 en citeert uit verschillende rapporten. Zij betoogt dat: *“Verzoekende partij luistert naar popmuziek kijk naar tv-programma’s die beschouwd zijn als “haram” in de sharia recht. Tijdens het vorige Taliban-regime was de plaats voor muziek en muzikanten het graf. Zij vernietigden systematisch instrumenten, tapes en televisies, alles wat als ondersteuning voor muziek kon dienen, en lieten alleen propaganda of religieuze liederen toe. Verzoekende partij kleedt zich op westerse wijze, hetgeen absoluut niet zal worden toegestaan omdat hij door zijn kapsel of door de kleding die hij draagt als “edel” kan worden beschouwd.”* Verder wijst de verzoekende partij op hetgeen in het EASO-rapport van januari 2022 over Afghanistan wordt gesteld met betrekking tot personen die in het Westen een verzoek om internationale bescherming indienden en vanuit het Westen terugkeren naar Afghanistan. Zij meent dat haar nood aan internationale bescherming ook vanuit dit standpunt moet worden bekeken. Zij stelt dat: *“In acht genomen wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.”* Tevens merkt de verzoekende partij op dat het voor Afghaanse onderdanen vaak moeilijk is om bewijs te leveren en wijst zij erop dat een toekomstgerichte beoordeling van de nood aan internationale bescherming moet worden gemaakt, waarbij de bewijsstandaard de redelijke waarschijnlijkheid is. Ook betoogt zij dat vervolging vaak niet beperkt zal zijn tot specifieke daden maar in het algemeen een samenloop zal zijn van verschillende elementen. Zij citeert uit een rapport van UNHCR dienaangaande. De verzoekende partij stelt dat personen die gedurende lange tijd in het Westen hebben verbleven, een specifiek risico lopen op vervolging omwille van gepercipieerde verwestering: *“Enerzijds lopen ze bij terugkeer een risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer an sich.”* Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de mogelijkheid om het risico op vervolging omwille van gepercipieerde of daadwerkelijke verwestering te categoriseren onder een toegeschreven politieke overtuiging en religie alsook omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep. Zij verwijst hierbij naar Europese rechtspraak en rechtspraak van de Raad, alsook naar een rapport van F. Stahlmann en rapporten van UNHCR, EASO en Asyls. Zij wijst er hierbij op dat verwestering per definitie een gegeven is dat zich pas afspeelt na vertrek zodat er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan kunnen worden gekoppeld. Zij stelt dat *“de groep van jonge ‘verwesterde’ Afghanen op zich een specifieke sociale groep [is] die een grond vormt voor vervolging, zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten en binnen de gemeenschap”*. Enerzijds zorgt de gepercipieerde verwestering ervoor dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving, anderzijds interneren jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen bepaalde westerse waarden en gewoonten die fundamenteel zijn voor hun identiteit, aldus de verzoekende partij. Volgens haar wordt in de studie van Stahlmann gesteld dat het loutere feit dat iemand in Europa is geweest, voldoende is om door de taliban te worden geïdendeerd. Tevens betoogt de verzoekende partij dat: *“Indien men zich zou afvragen of Afghanen vervolging zouden kunnen vermijden door zich eenvoudig aan deze regels te houden, of met andere woorden “het spel mee te spelen”, zou een dergelijke eis in strijd zijn met het beginsel in het vluchtelingenrecht dat vluchtelingen niet gedwongen mogen worden om ontwijkende maatregelen te nemen, zoals discreet zijn over hun seksuele geaardheid, zich onthouden van hun religieuze praktijken of doen alsof zij de regerende partij steunen om vervolging te vermijden.”* De verzoekende partij concludeert dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingengroepen omdat zij kunnen worden gezien als “onislamitisch”, pro-regeringsgezind of als spionnen, alsook dat het risico nu nog groter is door de strikte interpretatie van de sharia door de taliban die de macht overnamen, zowel in de steden als op het platteland. Zij stelt dat: *“De cumulatieve van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VNV vluchtelingenverdrag.”*

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de subsidiaire beschermingsstatus en meer bepaald op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en besluit dat: *“Bijgevolg valt een algemene precaire*

socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet". Zij stelt dat Afghanistan zich reeds voor de machtsovername door de taliban al in een precare economische situatie bevond die echter niet werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch veeleer het gevolg was van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen. De verzoekende partij betoogt dat de kernvraag is of de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan sedert de machtsovername door de taliban al dan niet overwegend ("predominantly") wordt veroorzaakt door de gedragingen van de taliban in welk geval er sprake zou zijn van een actor zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift somt de verzoekende partij een hele reeks rapporten en andere landinformatie op waarna zij stelt dat: *"Het is onmogelijk voor de advocaat van de verzoeker om ze allemaal bij het verzoekschrift te voegen. Om die reden verzoekt de raadsman van verzoeker Uw Raad al deze bronnen te raadplegen om een duidelijk overzicht van de situatie te krijgen."* Meer bepaald somt de verzoekende partij de volgende landeninformatie op: *"- EASO, "Afghanistan Security Situation", van juni 2021 (hierna: EASO Afghanistan, juni 2021); - EASO, "Afghanistan Security Situation Update", van september 2021 (hierna: EASO Afghanistan, september 2021); - EASO, "Country Guidance: Afghanistan", van november 2021 (EASO Country Guidance November 2021); - EASO "Afghanistan Country Focus", van januari 2022; - UN Secretary General, "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security", 28 januari 2022, A/76/667- S/2022/64 (hierna: A/76/667-S/2022/64). [...] "Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022, advertising a basic needs crisis", 2021 (hierna: Afghanistan: socio-economic outlook 2021-2022); - World Food Programme, "Afghanistan 'situation report'", 2 maart 2022; - Human Rights Watch, "Afghanistan: Economic Roots of the Humanitarian Crisis questions and answers on human costs of sanctions, banking restrictions", 1 maart 2022; - Nieuwsbericht WHO, 24 januari 2022; - WHO, "Afghanistan emergency situation report", 23 december 2021; - IFRC, "Revised Emergency Appeal, Afghanistan/drought", 10 april 2021; - United Nations Human Rights Council, "Situation of human rights in Afghanistan - report of the United Nations High Commissioner for Human Rights", forty-sixth session, 4 maart 2022 (hierna: A/HRC/49/24)".* De verzoekende partij bemerkt dat in het EASO-rapport van januari 2022 wordt aangegeven dat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de taliban en dat een aantal belangrijke bronnen gestopt zijn met het publiceren of bijwerken van openbaar beschikbare informatie alsook dat ACLED, dat weliswaar doorgaat met het coderen van gebeurtenissen, toenemende moeilijkheden ondervindt bij het vinden van bronmateriaal. De verzoekende partij besluit dat de voorliggende landeninformatie uiterst zorgvuldig en met de nodige terughoudendheid moet worden gelezen. Verder betoogt de verzoekende partij dat de Afghaanse economie is ingestort, dat er weliswaar een aanzienlijke afname is van het gewapend conflict met een vermindering van het aantal burgerslachtoffers doch dat op alle vlakken de burgerlijke, politieke, economische, sociale en culturele rechten van de Afghaanse bevolking achteruit gaan. De verzoekende partij wijst dienaangaande op willekeurige arrestatie van onder andere journalisten en voormalige regeringsfunctionarissen, uithuiszettingen, het schenden van de rechten van vrouwen en meisjes op het vlak van onderwijs, werkgelegenheid, gezondheidszorg en bewegingsvrijheid, het bestaan van een juridisch vacuüm waardoor het geenszins duidelijk is welke regels door de Afghaanse bevolking moeten worden nageleefd en dat er sprake is van een grootschalige "braindrain" en een grote instabiliteit. Al deze elementen sedert de machtsovername door de taliban hebben volgens de verzoekende partij een ontwrichtend effect gehad op de reeds precare economische situatie in Afghanistan. De verzoekende partij wijst voorts ook op de stopzetting van de internationale hulp, de bevrozing van Afghaanse reserves in het buitenland, en de economische acties van de internationale gemeenschap. Volgens de verzoekende partij moet worden nagegaan of dit geen indicatie is dat de feitelijke regering zich bezondigt aan bepaalde gedragingen die aanleiding geven tot de huidige precare socio-economische situatie in Afghanistan. Zij wijst op periodes van droogte doch meent dat er geen abstractie kan worden gemaakt van het gewapend conflict dat gedurende decennia in het land heeft gespeeld. Zij stelt dat: *"In dit zin dient onderzocht te worden of het gewapend conflict en het geweld dat door de taliban gebruikt werd om aan de macht te komen niet geleid hebben tot de situatie waarbij het voor de bevolking bijzonder moeilijk was om hun gronden te bewerken en te irrigeren, waardoor ze meer vatbaar zijn geworden voor de gevaren die een droogteperiode met zich meebrengt."* Verder stelt de verzoekende partij dat: *"[...] blijkt uit wat voorafgaat dat in deze stand van zaken op basis van de bijgebrachte rapporten en landeninformatie niet kan uitgesloten worden dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. De door de beide partijen voorgelegde rapporten bevatten indicaties van gedragingen van de taliban die een ontwrichtend effect kunnen hebben op de reeds precare socio-economische omstandigheden."* Zij besluit dat: *"In acht genomen wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het Uw Raad heden aan essentiële elementen om te komen*

tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen."

Tevens gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in Afghanistan in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij stelt dat er een sterke afname is van het conflictgerelateerd geweld en van het aantal burgerslachtoffers sedert de machtsovername door de taliban en de terugtrekking van de buitenlandse troepen maar wijst erop dat deze veranderingen in de conflictdynamiek zeer recent zijn en dat de situatie in het land onstabiel blijft. Zij meent dat er geen landeninformatie voorligt waaruit kan blijken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zich dermate gestabiliseerd heeft dat het heden mogelijk is om een correcte en toekomstgerichte beoordeling te maken van het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat de meest recente landeninformatie dateert van januari 2022 en dat meer recente informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de eerste maanden van 2022 niet voorligt. Tevens wijst zij op de in de landeninformatie aangegeven opmerkingen met betrekking tot de beperkingen om betrouwbare en actuele informatie te bekomen. Zij voert ook aan dat uit de informatie van ACLED voor de periode van 16 augustus 2021 tot 15 november 2021 enkele regionale verschillen blijken. Eveneens wijst de verzoekende partij op het toegenomen geweld vanwege ISKP. De verzoekende partij besluit dat: *"Voormelde gegevens wijzen op een situatie waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In zulke situatie moet rekening worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen. Uit de bestrede beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij een dergelijk onderzoek gevoerd heeft. Bovendien werd de verzoekende partij evenmin gehoord of er in haar hoofde dergelijke persoonlijke omstandigheden bestaan waardoor zij niet de mogelijkheid gekregen heeft om dergelijke elementen naar voren te brengen in het kader van de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan."*

Tot slot geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het beginsel van het voordeel van de twijfel. Zij stelt dat: *"In casu werd geen voordeel van twijfel gegund aan verzoeker aangezien de verwerende partij zich beperkt tot het constateren van de algemene ongeloofwaardigheid van de regio van herkomst. Aangezien een groot deel van de aangevoerde argumenten van de verwerende partij weerlegd werden, moet het voordeel van twijfel aan de verzoeker gegund worden."*

3.3. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift de volgende stukken:

- een uittreksel uit het rapport *"Pakistan Coercion, UN Complicity. The Mass Forced Return of Afghan Refugees"* van Human Rights Watch van februari 2017 (stuk 2),
- uittreksels uit het rapport *"Country Guidance. Afghansitan. Guidance Note and Common Analysis"* van EASO van november 2021 (stuk 3),
- uittreksels uit het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van UNHCR van 30 augustus 2018 (stuk 4),
- uittreksels uit het rapport *"Afghanistan. Country of Origin Information Report"* van EASO van januari 2022 (stuk 5).

Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinken van onder meer volgende rapporten en krantenartikelen:

- de *"Position on returns to Afghanistan"* van UNHCR van augustus 2021,
- het rapport *"The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan"* in Refugee Law Initiative van september 2021,
- het artikel *"No possible life under Taliban rule: Afghan women fear murder, oppression after US withdrawal"* in USA Today van 18 augustus 2021,
- het artikel *"Afghans Tell of Executions, Forced 'Marriages' in Taliban-Held Areas"* in The Wall Street Journal van 12 augustus 2021,
- het artikel *"Afghanistan: they are in grave danger – fears for influential women who 'spearheaded change' in country"* van Sky News van 16 augustus 2021,
- het rapport *"Afghanistan COI Repository"* van Asylos van 7 oktober 2021,
- het rapport *"Afghanistan: Taliban abuses cause widespread fear"* van Human Rights Watch van 23 september 2021,
- het rapport *"Country of Origin Information Report. Afghanistan. Secirity Situation"* van EASO van september 2021,
- het rapport *"Afghanistan: Taliban wasting no time in stamping out human rights says new briefing"* van Human Rights Watch van 20 september 2021,

- het rapport “*Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen*” van F. Stahlmann uit 2019,
- het rapport “*COI Query. Afghan Nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020,
- het artikel “*Taliban denounces ‘deviant beliefs’, including ‘satanic western and disbelieving ideologies’*” d.d. 10 juni 2020 van B. Roggio op de website van Long War Journal,
- het rapport “*Afghanistan: Situation of young male ‘Westernised’ returnees o Kabul*” van Asylos van augustus 2017,
- het rapport “*Country of Origin Information Report. Afghanistan. Individuals targeted under societal and legal norms*” van EASO van december 2017,
- het artikel “*Return and reintegration to Afghanistan. Policy implications*” van N. Madjidi en L. Hart in Migration Policy Practice 2016,
- het rapport “*Country Guidance. Afghanistan. Common analysis and guidance note*” van EASO van december 2020.

4. De nota met opmerkingen

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij het gelijk van haar beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift. In haar nota met opmerkingen neemt de verwerende partij een weblink op naar het rapport “*Recruitment by Armed Groups*” van EASO.

5. De aanvullende nota

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022;
- EASO “*Afghanistan Security Situation Update*” van september 2021;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022.

Tevens voegt de verwerende partij de COI Focus “*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 8 september 2022 toe aan haar aanvullende nota.

6. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

8. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

9.1. De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens bedreigingen van de taliban die haar schapen stalen en haar vader doodden. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

9.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij haar taskara, haar Pakistaanse "Proof of Registration"-kaart (hierna: PoR-kaart) en een vaccinatiekaart van haar kind voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Haar taskara en PoR-kaart staven de Afgaanse nationaliteit, de identiteit en het verblijf in Pakistan van de verzoekende partij. Deze elementen worden heden niet betwist door de Raad. De vaccinatiekaart toont aan dat de verzoekende partij een kind heeft, hetgeen heden op zich evenmin wordt betwist. Uit deze elementen kan echter in deze stand van zaken niet blijken dat de verzoekende partij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

9.3. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over haar leeftijd. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal daaromtrent dat: "[...] Zo dient het CGVS immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U had immers tijdens uw inschrijving op 13.07.2020 verklaard geboren te zijn op (...)2004 en 16 jaar oud te zijn (Zie inschrijving op 13.07.2020). Omdat er twijfels waren over uw verklaarde leeftijd werd door de dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek uitgevoerd waaruit bleek dat u op datum van 27.07.2020 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar, waarbij 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar een goede schatting is (Zie leeftijdsbepaling dienst Voogdij in uw administratief dossier). Om deze reden wordt u niet beschouwd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Geconfronteerd hiermee geeft u toe dat u zich jonger heeft voorgedaan voor onderwijs (NPO, p.4)."

Uit het medisch onderzoek bleek dat de verzoekende partij op 27 juli 2020 een geschatte leeftijd had van 26,7 jaar met een standaarddeviatie, hetgeen maakt dat zij ten laatste in 1996 moet zijn geboren. In haar verzoekschrift (p. 1) houdt zij evenwel nog steeds vol dat zij op 1 januari 1999 werd geboren. De verzoekende partij kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Zij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State, hetgeen zij evenwel heeft nagelaten. Ten aanzien van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen staat de leeftijd van de verzoekende partij dan ook vast. Dat de verzoekende partij zich bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming aanzienlijk jonger voordeed dan zij in werkelijkheid blijkt te zijn en dat zij bovendien in haar verzoekschrift zich nog steeds jonger voordeed, doet afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid. Bovendien werpen deze vaststellingen tevens een ander licht op haar vluchtmotieven waaromtrent immers dient te worden aangenomen dat zij ouder was op het moment van de voorgehouden gebeurtenissen dan zij ten tijde van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS liet uitschijnen. De voorgaande vaststellingen inzake de leeftijd van de verzoekende partij vormen dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

9.4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de moord op haar vader en over de meeting die haar vader zou hebben georganiseerd, zonder dat zij hiervoor een afdoende verschoning kan doen gelden: *"Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u doorheen de procedure uiteenlopende verklaringen aflegde over uw asielmotieven. Zo repte u vooreerst op de fiche die u invulde als 'minderjarige' met geen woord over de moord op uw vader. U gaf er dan wel aan dat hij overleden was, maar linkte dit geenszins aan uw problemen. Bovendien verklaarde u er (dd. 13.07.2020) dat uw vader ongeveer anderhalf jaar geleden (dus ongeveer begin 2019) overleden was en u ongeveer 11 maanden tevoren (dus ca. augustus 2019) was vertrokken uit Afghanistan (zie Fiche NBMV). Op de DVZ verklaarde u dan weer op 22.12.2020 dat uw vader ongeveer 15 maanden tevoren was vermoord (dus ongeveer september 2019) (zie DVZ Verklaring, pt.13A). Eveneens bij de DVZ, op de vragenlijst van het CGVS, gaf u aan dat u enkele dagen na de moord op uw vader vertrokken was uit uw dorp en nog eens een maand later uit Afghanistan (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). **Verder** verklaarde u initieel op de DVZ dat uw vader ontvoerd werd, en jullie zijn lichaam twee dagen later hebben gevonden aan de rivier (Vragenlijst CGVS, pt. 3.5, dd.22.12.20). Op het persoonlijk onderhoud verklaart u dat het één dag en één nacht later was dat hij gevonden werd door dorpelingen (NPO, p.24). Dat was echter niet het enige waar u een tegenstrijdige verklaring over gaf.*

Zo vertelde u op de DVZ dat toen u uw vader vertelde over wat de Taliban met u had gedaan, hij zeer boos is geworden, naar buiten is gelopen en de Taliban openlijk heeft vervloekt (Vragenlijst CGVS, pt.3.5). Echter, op uw persoonlijk onderhoud verklaart u dat hij hierop een meeting heeft georganiseerd die één dag en één nacht nadat u het hem heeft verteld heeft plaatsgevonden (NPO, p.26). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat hij op het moment zelf boos naar buiten liep en een meeting bij elkaar riep die later heeft plaatsgevonden, dit lijkt echter een ad-hoc toevoeging wat niet kan verklaren waarom u bij DVZ niets heeft verteld over die zogenaamde meeting (NPO, p.26). Ten slotte vertelt u tijdens uw relaas dat de Taliban de avond van de meeting uw vader kwamen ontvoeren (NPO, p.24). Echter, even later verklaart u dat het een dag later gebeurde (NPO, p.26). Na de ontvoering van uw vader vertelt u uw schapen te hebben uitgelaten (NPO, p.24), gevraagd of dat niet risicovol was verklaart u plots niet meer naar buiten te zijn gegaan met uw schapen na dat incident (NPO, p.27). Dat u over de kern van uw problemen dermate uiteenlopende verklaringen aflegt, ondermijnt reeds op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw relaas. Des te meer omdat u op de DVZ de vragenlijst invulde met behulp van een tolk het Pashtu machtig. Het feit dat u daar gevraagd werd om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat u niet van uw medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk uw vluchtmotieven te vermelden. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u alle wezenlijke elementen uit uw vluchtrelaas daar zou vermelden. Bovendien werden uw verklaringen op de DVZ aan u voorgelezen in het Pashtu en heeft u voor akkoord ondertekend met de inhoud ervan (Zie administratief dossier). Ook bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat het interview op de DVZ goed was verlopen en u de tolk er goed verstond (NPO, p.3). De vaststelling dat u op de DVZ essentiële elementen onvermeld liet, en tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan."

(ii) het niet aannemelijk is dat de verzoekende partij dreigde gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat de taliban (voorafgaand aan hun machtsovername in Afghanistan in 2021) zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door de verzoekende partij beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers was in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. De verzoekende partij slaagt er bovendien niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban. Zij had immers geen bijzondere vaardigheden, ging in Afghanistan nooit naar school en had er geen ander beroep dan herder, zodat niet kan worden ingezien waarom de taliban zich de moeite zouden hebben getroost om haar op individuele en gedwongen wijze te trachten te rekruteren.

(iii) een aantal bijkomende elementen de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen van de verzoekende partij met de taliban verder ondermijnen. Zo verklaart de verzoekende partij enerzijds dat zij meermaals voor de taliban naar de winkel moest gaan, maar antwoordt zij op de vraag met welke munteenheid er werd betaald dat zij nooit naar een winkel is gegaan in Afghanistan. Verder verblijf de familie van de verzoekende partij nog steeds in Afghanistan zonder dat zij melding maakt van concrete problemen die haar familieleden sedert haar vertrek nog met de taliban zouden hebben gekend. Ook is het niet aannemelijk dat de verzoekende partij enerzijds verklaart ervan op de hoogte te zijn geweest dat er spionnen van de taliban aanwezig waren op de meeting die haar vader zou hebben georganiseerd doch anderzijds stelt dat zij haar vader hiervoor niet heeft gewaarschuwd. Het is evenmin aannemelijk dat haar vader het risico niet zou hebben ingezien van het organiseren van een dergelijke meeting. Het is voorts niet geloofwaardig dat de verzoekende partij aanvankelijk beweert dat zij zelf niet wakker werd toen haar vader werd ontvoerd maar haar echtgenote en moeder wel doch zonder dat zij hierdoor meteen door haar echtgenote werd gewekt en waarna haar moeder opnieuw ging slapen. Later beweert de verzoekende partij dan weer dat haar moeder op dat moment niet terug ging slapen.

(iv) de verzoekende partij geen verzoek om internationale bescherming indiende in de Europese landen waarlangs zij naar België reisde.

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Waar zij betoogt dat: *“De raadsman van de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij opzettelijk het objectieve bewijsmateriaal waarop de bezorgdheid van de verzoekende partij berust heeft weggelaten.”*, laat zij na concreet te duiden welk bewijsmateriaal door de commissaris-generaal zou zijn weggelaten en/of niet of onvoldoende bij zijn beoordeling zou hebben betrokken. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in haar nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. De verzoekende partij komt voor het overige niet verder dan te volharden in haar vluchtrelaas, hetgeen op zich evenwel niet volstaat om de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

9.5. In de bestreden beslissing wordt geen twijfel geuit ten aanzien van de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij. Evenmin wordt betwist dat de verzoekende partij in Pakistan werd geboren en er als Afghaanse vluchteling heeft verbleven, zoals ook blijkt uit de voorgelegde PoR-kaart (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en de informatie dienaangaande in de COI Case (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). De verwerende partij betwist wel de terugkeer van de verzoekende partij vanuit Pakistan naar Afghanistan. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat blijkt dit geen determinerend motief te zijn om tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtrelaas te besluiten. De verzoekende partij verklaart ter terechtzitting dat haar echtgenote en kind en de rest van haar familie nog in Afghanistan verblijven en dat zij bijna dagelijks met hen contact heeft. De verzoekende partij laat echter na om deze verklaringen te staven of te onderbouwen.

9.6. Verder wijst de verzoekende partij op haar verblijf in Pakistan en in Europa en voert zij aan dat zij omwille hiervan problemen zal ondervinden in geval van terugkeer naar Afghanistan.

9.6.1. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- *leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*

- *de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"*.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

9.6.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

9.6.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoehoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander

land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

9.6.4. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

9.6.5. De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punten 3.3. en 5. van dit arrest.

9.6.6. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesties*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-*

maruf ('deugdzaamheidsbevordering') verschildte vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *"amr bil-maruf"* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig 'directe beperkingen' hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen

geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

9.6.7. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

9.6.8. Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

9.6.9. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die

onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

9.6.10. Te dezen beweert de verzoekende partij dat: *“Verzoekende partij luistert naar popmuziek kijk naar tv-programma's die beschouwd zijn als “haram” in de sharia recht. Tijdens het vorige Taliban-regime was de plaats voor muziek en muzikanten het graf. Zij vernietigden systematisch instrumenten, tapes en televisies, alles wat als ondersteuning voor muziek kon dienen, en lieten alleen propaganda of religieuze liederen toe. Verzoekende partij kleedt zich op westerse wijze, hetgeen absoluut niet zal worden toegestaan omdat hij door zijn kapsel of door de kleding die hij draagt als “edel” kan worden beschouwd.”*

Op basis van voormeld betoog maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij problemen zal kennen onder het talibanregime. De Raad herhaalt dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uiting vorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat in dit geval op geen enkele concrete wijze aannemelijk wordt gemaakt. Evenmin blijkt uit het betoog van de verzoekende partij dat zij gedrag heeft gesteld dat haar in geval van terugkeer naar Afghanistan, in zoverre men hier al van dit gedrag op de hoogte zou zijn, zou kunnen blootstellen aan argwaan, stigmatisering, uitsluiting of andere vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering. Het is inderdaad zo dat het verblijf van de verzoekende partij in Pakistan niet betwist wordt en dat zij het overgrote deel van haar leven in Pakistan verbleven heeft. De verzoekende partij heeft verklaard dat zij in Pakistan leefde met *“pashtun, bejabis en andere Afghanen”* (NPO, p.5). In Pakistan leefde de verzoekende partij met haar ouders, broers en zussen. Voorts verklaart de verzoekende partij in Afghanistan een eigen woning te hebben alwaar haar familie woont (NPO, p.5). Alhoewel de verzoekende partij in Pakistan opgegroeid is, kan worden aangenomen dat zij nog steeds op de hoogte was (en is) van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Ook houdt zij voor zelf vanuit Pakistan naar Afghanistan teruggekeerd te zijn, maar uit haar verklaringen blijkt geenszins dat zij problemen ondervonden heeft met de Afghaanse normen en waarden, of geenszins hiermee vertrouwd was. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar eerder verblijf in Pakistan ingeval van terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd. Zij komt dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie en die aldus op zich niet volstaat om *in concreto* een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofdte aan te tonen.

Aldus laat de verzoekende partij na om *in concreto* aan te duiden dat er in haar hoofdte heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit haar verklaringen is verder gebleken dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat zij er enige tijd niet heeft

gewoond. Daarenboven stelt de verzoekende partij ter terechtzitting dat zij dagelijks contact heeft met haar familie die vanuit Pakistan naar Afghanistan teruggekeerd is, maar uit haar verklaringen blijkt niet dat zij gestigmatiseerd worden of problemen ondervinden in Afghanistan.

Voor het overige komt de verzoekende partij niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

De verzoekende partij maakt dus niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat zij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

9.6.11. In zoverre de verzoekende partij de loutere mogelijkheid aanvoert om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich evenmin om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken. Verder heeft de verzoekende partij in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een vrees om door haar familie en/of de lokale gemeenschap te worden verstoten en brengt zij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie en/of de lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Integendeel, de verzoekende partij verklaart ter terechtzitting dat zij heden nog steeds bijna dagelijks contact heeft met haar familie in Afghanistan.

9.7. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

9.8. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

9.9. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

10.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de

Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

10.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

10.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet

dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*"). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt

gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer

19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de-facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de-facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties

werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat de verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat zij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van de verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

10.4. Opdat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het

betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest "*Elgafaji*" verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze "*Country Guidance*" wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een aanval op een controlepost van de taliban door onbekenden, de moord op een lid van de taliban door ISKP en een aanval van het NRF op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern

ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit de verzoekende partij niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot haar regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. De verzoekende partij laat na deze aan te voeren. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat: *"In casu werd geen voordeel van twijfel gegund aan verzoeker aangezien de verwerende partij zich beperkt tot het constateren van de algemene ongeloofwaardigheid van de regio van herkomst"* (eigen onderlijning), noch in de bestreden beslissing noch in onderhavig arrest wordt getwijfeld aan de verklaring van de verzoekende partij dat zij afkomstig is uit de provincie Nangarhar.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor haar het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dienaangaande dat: *"Uit de bestrede beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij een dergelijk onderzoek gevoerd heeft. Bovendien werd de verzoekende partij evenmin gehoord of er in haar hoofde dergelijke persoonlijke omstandigheden bestaan waardoor zij niet de mogelijkheid gekregen heeft om dergelijke elementen naar voren te brengen in het kader van de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan."*

De verzoekende partij, die op 8 juli 2021 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het CGVS, werd niet opnieuw gehoord en heeft evenmin de mogelijkheid gehad om een nieuwe vragenlijst in te vullen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt de verzoekende partij evenwel niet de mogelijkheid om haar verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Immers kan de verzoekende partij dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

Ondanks haar bewering dat zij wel degelijk nieuwe verklaringen zou kunnen afleggen, ontwaart de Raad geen enkel begin van een nieuwe verklaring in de voorgelegde procedurestukken. *In casu* is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om in haar verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op haar eigen persoonlijke situatie.

In casu wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet opnieuw moest worden gehoord door middel van een nieuw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Nu de verzoekende partij niet concreet uiteenzet welke elementen zij had willen aanvoeren, maakt zij een schending van het hoorrecht, in de zin van artikel 41 van het Handvest niet aannemelijk (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 38 e.v.).

10.5. De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

11. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

12. Op welke manier de bestreden beslissing behept zou kunnen zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft immers de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

13. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 1, D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, dat overigens betrekking heeft op de situatie van personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, *quod non in casu*, laat zij na concreet te duiden op welke wijze zij deze rechtsregel geschonden acht.

14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

15. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor

de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS